

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **M.S.**, bytem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. OD 36/15-5/67.1/15008/Rg,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 2. 2015, č. j. OD 36/15-5/67.1/15008/Rg, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků, ze dne 27. 11. 2014, č. j. MUCL/176189/2014. Tímto prvostupňovým rozhodnutím městský úřad zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 6. 4. 2012 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce uplatnil tři základní, víceméně obecně formulované námitky. Žalovanému na prvním místě vytýkal, že porušil jeho právo na spravedlivý proces, neboť nebyl správním orgánem I. stupně vyzván k řádnému doplnění odvolání. Poté připustil, že tuto vadu žalovaný v rámci odvolacího řízení odstranil, nicméně postup správního orgánu I. stupně svědčí o tom, že se tento správní orgán věci nedostatečně zabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný řádně nereflektoval na odvolací důvody, nezabýval se žalobcem předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i dalších rozhodnutí odvolacích orgánů (které žalobce v žalobě konkrétně označil a soudu spolu s žalobou předložil) vyplývá praxe těchto odvolacích správních orgánů, jež v prakticky shodných věcech posuzovaly, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

Následně žalobce uplatnil žalobní výtku směřující do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů. Nesouhlasil se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkal, že jako jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobce nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Podle žalobce rozhodnutí v blokových řízeních série ■■■ č. bloku ■■■ a série ■■■ č. bloku ■■■ nesplňují dostatečnou individualizaci skutku a z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 č. bloku ■■■ neplyne dodržení zákonem stanovených požadavků podle rozsudku Nejvyššího správního soudu.

K tomuto žalobnímu bodu následně žaloba v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobce identifikoval případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornil na nepřípustnost použití zkratk, ze kterých nelze dostatečným způsobem seznat vytýkané jednání, kdy nestačí uvést pouze „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné. V tomto směru se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které k výzvě soudu vyčíslil na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný připomenul, že výzva k doplnění odvolacích důvodů byla žalobci zaslána, žalobce nato doplnil argumenty, se kterými se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Dále poznamenal, že i v minulosti rozhodoval obdobným způsobem ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a nemůže být vázán rozhodnutím jiného správního orgánu. Vznesenou námitku a namítanou nezpůsobilost podkladů pro záznam pak vypořádal v napadeném rozhodnutí i citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 3/2014-39. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Z obsahu předloženého správního spisu soud ověřil, že žalobce podal dne 13. 3. 2014 námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 10. 3. 2014.

Správní orgán I. stupně si obstaral výpis z bodového hodnocení řidiče, z něhož vyplynulo, že žalobce dosáhl 12 bodů na základě těchto přestupků:

- 1) ze dne 7. 8. 2013 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím Městského úřadu Česká Lípa ze dne 7. 8. 2013, který nabyl právní moci téhož dne, a za který bylo odečteno 7 bodů;
- 2) ze dne 22. 2. 2014 za přestupek § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu, za který byly odečteny 2 body;
- 3) ze dne 6. 3. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, za který byly odečteny 3 body.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici protokol o ústním jednání ze dne 7. 8. 2013 o přestupkovém jednání žalobce uvedeném pod bodem 1), ze kterého plyne, že jednání žalobce, kterého se dopustil dne 7. 8. 2013, bylo tohoto dne projednáno, žalobce byl shledán vinným mj. z uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta 25 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobce se vzdal práva na odvolání a nežádal o doručení písemného vyhotovení rozhodnutí o přestupcích. Dále byly k dispozici oznámení o uložení pokut v blokových řízeních, která se týkala přestupků specifikovaných pod body 2) a 3), k nimž byly vyžádány kopie pokutových bloků série ■■■ č. ■■■ a série ■■■ č. ■■■.

Ze spisu dále plyne, že žalobce neúspěšně požádal o přezkum rozhodnutí vydaných v blokovém řízení (sdělení Policie Česká republika, Krajského ředitelství Libereckého kraje ze dne 19. 6. 2014 a ze dne 5. 11. 2014). V důsledku tohoto postupu žalobce bylo řízení o námitkách opakovaně přerušeno.

Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014 byly žalobcovy námitky proti záznamu bodů podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu jako neodůvodněné zamítnuty a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 6. 3. 2014 potvrzen. Správní orgán I. stupně označil podklady, ze kterých vycházel a které jako podklady pro záznam bodů přezkoumal. Uvedl, že po kontrole pokutových bloků a porovnání s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení neshledal důvod k výmazu bodů. Připomenul, že žalobce neúspěšně žádal o přezkumné řízení pokutových bloků. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 96/2008-44, konstatoval, že v řízení o námitkách není oprávněn pravomocná rozhodnutí přezkoumávat.

Následně podané blanketní odvolání doplnil žalobce k výzvě žalovaného ze dne 22. 1. 2015. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí, z tohoto pohledu podle žalobce nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, žalobce v tomto směru zmiňoval střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním provozu. Dále obecně popisoval, jak má být v řízení o námitkách postupováno a jaké náležitosti musí splňovat pokutové bloky, a zmínil, že pokutový blok série ■■■ ze dne 7. 3. 2014 je nezpůsobilým podkladem pro záznam bodů. Odvolání zmínilo rozhodnutí

Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49928/2014, které se nepůsobnosti podkladů pro záznam do registru řidičů týkalo.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, zápis jednotlivých bodů u obou přestupků projednaných v blokovém řízení dokladoval, a to jak oznámením o uložení pokuty, tak i samotným rozhodnutím o blokové pokutě, když ve spise byly zajištěny kopie pokutových bloků, které splňují požadavky dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, sp. zn. 9 As 2/2011. Přestupek, za který bylo zaznamenáno 7 bodů, byl doložen pravomocným rozhodnutím o přestupku. Zápis bodů byl tak dle žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně odůvodněn. Žalovaný odmítl odvolací námitky směřující do pokutového bloku ze dne 7. 3. 2014 série ■■■ s tím, že rozhodnutím o přestupku ze dne 6. 3. 2014 byl pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou série ■■■ č. ■■■, který splňuje nároky na něj kladené, a pokutový blok ze dne 7. 3. 2014 je jen dokladem o tom, že pokuta byla následujícího dne 7. 3. 2014 zaplacená. Na podporu svých závěrů žalovaný citoval část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 3/2014-39, ze které plynou specifika blokového řízení a možnost využití zkratk ve vztahu k identifikaci přestupkového jednání a jeho kvalifikace.

IV. Právní úprava a hodnocení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. (rozsah soudního přezkumu je s ohledem na dispoziční zásadu, kterou je správní soudnictví ovládáno, předurčen vymezenými skutkovými a právními důvody, ve kterých žaloba spatřuje vady či nezákonnost napadeného rozhodnutí), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu obou účastníků.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky

Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/202-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

Soud se nejprve musel vypořádat s námitkou směřující do procesního postupu správních orgánů při doplňování konkrétních odvolacích důvodů, neboť v důsledku uvedeného pochybení žalobce namítal porušení svého práva na spravedlivý proces.

Z ustanovení § 82 odst. 2 ve spojení s § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nepochybně plyne povinnost správního orgánu I. stupně vyzvat odvolatele k doplnění odvolacích důvodů, neboť jsou základní náležitostí odvolání s ohledem na stanovený rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem. V souzeném případě, jak žalobce sám připustil v žalobě, byl žalobce po podání blanketního odvolání ze dne 15. 12. 2014 k doplnění odvolacích důvodů vyzván, a to výzvou žalovaného ze dne 22. 1. 2015. Že byl žalobce k doplnění odvolání vyzván žalovaným až po postoupení spisového materiálu správním orgánem I. stupně jej nijak na jeho právu na spravedlivý proces nezkrátilo. A z tohoto procesního postupu nelze ani implicitně dovodit, že by se správní orgán I. stupně námitkami žalobce nezabýval a nevzal v potaz důkazy ve spisovém materiálu, jak žalobce v obecné rovině v žalobě namítal. Námitka tedy není důvodná.

Soud si na tomto místě dovoluje poznamenat, že právě vypořádaný žalobní bod svědčí o jisté obecnosti žalobních výtek, vznášených bez ohledu na konkrétní projednávaný případ a skutečné zkrácení práv žalobce. Soudu je z úřední činnosti známo (např. rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 16/2015 či 30 A 27/2015, publ. na www.nssoud.cz, a také zdejším soudem souběžně řešená věc pod sp. zn. 59 A 34/2015), že v řízeních o žalobách podávaných v zastoupení právním zástupcem, který zastupuje

žalobce v právě řešené věci, jsou, i když jde o případy různých žalobců, žalobní námitky vesměs shodné, uplatňované především v obecné rovině, bez konkretizace souvislostí s procesními právy tohoto kterého žalobce.

K další žalobní námitce lze uvést, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvážil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá.

Žalobce se odvoláním, včetně odkazu na dokládanou kopii rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, bránil prvostupňovému rozhodnutí v obecné rovině (s výjimkou výhrad k bloku ze dne 7. 3. 2014), aniž by upřesnil, jaký vztah má mít jím předložené rozhodnutí jiného správního orgánu, týkající se jiného účastníka řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, jiných pravomocných rozhodnutí, k projednávanému případu žalobce, a jaké konkrétní vady a kterých rozhodnutí, resp. pokutových bloků mají být v této souvislosti žalovaným reflektovány. Je to právě individualizace a jasná specifikace odvolacích námitek ze strany účastníka řízení, která zakládá odvolacímu správnímu orgánu povinnost na konkrétní námitky, výhrady a odkazy konkrétně reagovat. Nejsou-li námitky dostatečným způsobem specifikovány, pak postačí vypořádat se s obecnými námitkami způsobem, u kterého nejsou pochybnosti, že v obecné rovině odvolací správní orgán napadené rozhodnutí přezkoumal.

Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, řádně odůvodněné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobce dostatečným a srozumitelným způsobem, který refleктоval převážně obecnou povahu podaného odvolání. Z rozhodnutí vyplývá, že se náležitosti rozhodnutí a pokutových bloků žalovaný zabýval. Větší obecnost a stručnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného plně odpovídá již shora zmíněnému charakteru odvolacích námitek. Žalovaný se pak zcela konkrétně vyrovnal s námitkami směřujícími vůči pokutovému bloku ze dne 7. 3. 2014 série ■■■ č. ■■■, když žalobci vysvětlil, že jde o blok dokladující následné zaplacení pokuty uložené blokovým rozhodnutím - pokutovým blokem na pokutu na místě nezaplacenou - ze dne 6. 3. 2014 série ■■■ č. ■■■, jímž byla pokuta uložena. V žádném případě tedy nelze dospět k závěru, že žalovaný na odvolací důvody nerefleктоval a jednotlivými rozhodnutími, na jejichž základě byl příslušný počet bodů žalobci do registru řidičů zaznamenán, se nezabýval.

Odvolává-li se žalobce v žalobě znovu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, která soudu spolu s kopiemi pokutových bloků jiných řidičů než žalobce předložil, pak soud uvádí, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování, neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe

toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Poslední částí žaloby žalobce brojí proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žalobce ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutí vydaných v blokovém řízení soudu přdestřel, nelze než v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným.

Žalobce dále shrnuje důvody, které dle jeho přesvědčení způsobují, že pokutový blok nelze za způsobilý podklad pro záznam bodů do registru řidičů považovat. Činí tak ovšem, aniž by zároveň konkretizoval, jaké z uváděných vad ten kterým podklad pro zápis bodů má.

Předně musí soud žalobci oponovat, uvádí-li, že žalovaný vycházel jediné z oznámení od věcně příslušných oddělení policie o udělení pokuty v blokovém řízení. Ze správního spisu vyplývá, že již správní orgán I. stupně, ačkoli žalobce v podaných námitkách neuplatnil žádné jednotlivé výhrady proti záznamům bodů do registru řidiče, vyžádal také vydané pokutové bloky (dokonce měl jednotlivé záznamy o přestupcích spočívajících v těchto případech v překročení nejvyšší povolené rychlosti), zařadil je mezi podklady do spisového materiálu a po jejich kontrole a porovnání s oznámeními o uložení pokut v blokovém řízení neshledal důvody pro výmaz zaznamenaných bodů. Žalovaný se potom náležitostí pokutových bloků věnoval obecně citací části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 3/2014-39, konkrétně pak vypořádal odvolací důvod týkající se pokutového bloku série ■■■ č. ■■■.

Jestliže žalobce stejně jako v řízení o námitkách před správními orgány nekoncretizoval skutečnosti, které by měly zpochybnit správnost obsahových a zákonem vyžadovaných náležitostí pokutového bloku, nezbyvá než soudu stručně shrnout, že na jednotlivých pokutových blocích, jejichž kopie jsou součástí správního spisu a které je nutno vnímat vždy ve spojitosti s příslušným oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení, je vždy uvedeno jméno přestupce, identifikace jeho osoby provedená dle občanského průkazu, státní poznávací značka motorového vozidla, zkratkovitý popis přestupkového jednání (zkratky týkající se stanovené a naměřené rychlosti a rychlosti po odečtení odchylky jsou plně

dostačující - srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-42) včetně místa, dne a hodiny jeho spáchání, odkaz na konkrétní porušení zákona o přestupcích včetně specifikace přestupku dle téhož zákona. Oprávněná úřední osoba je na jednotlivých blocích identifikována zákonem požadovaným způsobem, je připojeno úřední razítko a její podpis. Je uvedena výše uložené pokuty a ve všech případech podpis přestupce, přičemž v řízení před správními orgány, a následně ani v podané žalobě, žalobce nenamítal, že by vozidlo v době spáchání přestupků neřídil, stejně tak nezpochybňoval své podpisy na pokutových blocích, přičemž pokutu uloženou pokutovým blokem ze dne 22. 2. 2014 série ■■■ č. ■■■ ve výši 200 Kč zaplatil na místě, pokutu uloženou pokutovým blokem ze dne 6. 3. 2014 série ■■■ č. ■■■ ve výši 1 000 Kč pak následujícího dne, jak o tom svědčí blok o zaplacení na místě nezaplacené pokuty ze dne 7. 3. 2014 série ■■■ č. ■■■.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. října 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu